

מסורת הש"ס

(א) וְלֹא־לְחֶלֶק (ב) שָׁמַח קֵץ־
שְׁנוֹנוֹת כִּדְּ: כִּרְחוֹת יִגְ:
(ג) תְּרוֹמוֹת פִּיחַ מִיֵּא־
סִפְחִים עֵבֶ: מִכּוֹת יֵאֵ:
(ד) וְסִפְחִים עֵבֶֿ: (ה) וְעִיֵּ:
תּוֹסֵפוֹת דִּמֵּ: עֵאֵ: דִּמֵּ:
נִגּוּן, (ו) דְּקִדְּ (ז) וְלִיֵּאֵ
שֵׁשׁ וְעִיֵּשׁ סִפֵּ: מִיֵּאֵ כִפֵּ:
הַשְּׁנוֹנוֹת לְהַמְדִּים־
(ח) וְעִיֵּ: תּוֹסֵפוֹת כִּרְחוֹת
דִּמֵּ: דִּמֵּ: אֵל וְתוֹסֵפוֹת שְׁנוֹ
יֵאֵ: דִּמֵּ: לֹא יַעֲמִיד וְעִיֵּ:
עַרְבּוּץ כִּ: דִּמֵּ: לֹא,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומאן וכו'
דבשקידש ראונו:
(ב) ד"ה על כל כח וכו'
ונמסכת בריתות היה
משמש: (ג) תוספות ד"ה
בערב וכו' משום דכתיב
ברך ה' חילו ופועל ידיו:

הגהות הגר"א

[א] גב' (ואללא הא סי' עד
דביאה ראשונה קחשיב)
תל"ח:

תוספות ישנים

ובסוף הוא תנא דלית ליה
איסור כולל ואיסור מוסף
ואיסור בת אחת א"ר יהודה
אמר רב ד"מ הוא. ה"נ הו
מ"י למימר רבי ויסי הוא
דלית ליה איסור כולל וכ"ש
דלית ליה איסור מוסף
ואיסור בת אחת אלא נקט
רבי מאיר משום דלית ליה
כדיא כל הני יחד כולל
ומוסיף ובת אחת:

ומאן הו"י מנא. דמתני' דלית ליה איסור חל על תוסרין בין על ידי כולל בין באיסור מוסקין בין על ידי בת אחת כגון אלו שמיינין ארבע טעמות (ה) ובשקידה ראוין את רחל חמלה נאסרה על שמעון משום אשה את ולשאת איש וכוונתו כי בת אחת וקמחבין ליה תנא דיקן אמרייהו חזר שמעון וקידש להא מינו דלסר' ליה הכן קדושין ככולהו שאר אחותא משום אחות אלא אפרי ליה נמי באשת תמיא משום אחות אשה ואלע"ה דלסורה עילוי וקיימא וביינו איסור כולל ודערין רחל וזו מותרת לזרואין בעלה פירסה נדה מינו דליתוסף איסור עלה לגבי בעלה משום נדה איתוסף נדה נמי איסור לגבי שמעון. הרי איסור מוסקין: **ארבע טעמות** משום טומאה דאחול קדשים בטומאת הגוף בכרת ומשום חלב ומשום נותר ומשום יו"ה^ז ואשם מעילות ודאפילו כהן לגבי אימורים אש: **הוא** אש כיסא שבת וכו'. אכל מוסר יו"ה^ח לא הוי מחייב אהולא דקסבר אין עירוב והואלע ליו"ה^ט וידי מפרש כריתותיו. אלמא אית ליה לרבי מאיר כולל דהא הלא משטורה צממה וזו היא חולין נאסרה חללה צממה וימותר בהנאה הוקדשה מינו דליתוסף איסור בהנאה על ההכל משום [קדשים] איתוסף ביה נמי איסור אכילה משום ידוע ואש"ה איסור וקאי אכילה הו"ה וזה נותר מינו דליתוסף איסור לנזבח משום נותר איתוסף נמי לכהן משום נותר הרי הכן מרי משום איסור מוסקין בטמא לא שדע עכשיו איהו מותרת מחמתו בשך קדש ועכשיו נאסר כהן מינו דמיתסר בשאר חמיתות משום טומאה נאסר נמי צור משום טומאה והיינו איסור כולל ה"ל יו"ה^י מינו דמיתסר בחולין משום יו"ה^{יא} אסור נמי בקדשים משום יו"ה^{יב} ובינו נמי איסור כולל ומדמחייב ליה רבי מאיר משום אהלאת שבת אלמא אית ליה איסור בת אחת חיל דכשקידה היום חלו עליו איסור אכילה ויו"ה^{יג} ואיסור שבת: **ור"מ אליבא דמאן**. כלומר נהי דסבר

רבי מאיר איהו כ"ה"א איסור תל על איסור מיהו היכא דקא מתכוין לדבר מזהו לישא אשה כנאון מרביתו כדריא ליה לרבי מאיר בטעם בדבר מזהו ולא עשה מזהו אי אליבא דר' יהושע האמר פטור בכנס שבת בפקדן ר' אליעזר דמילא (ולק.קל.) דמילא התם בגמ' מי שצוי לישא מיתוקת אחד לשבת ושחד אחד לשבת' כל שבת ושבת ומל של אחד בשבת בשבת דהיינו גמי טעם בדבר מזהו ולא עשה מזהו שעדיין לא הניע זמני פטור ר' יהושע דמונן ככול. שיהי טרוד למול לא של שבת כדי שלא יעבור זמנו **אכל הכא.** גבי שואלין אפס פסח ביהו. דלך תמן קבוע למזהו וצוית ליה למירק: **הרומם בעצור הכא** ומנו ככול. שלא תסרך: **ואיבעית אימא.** כולה מתני' לאו ר' מאיר הוא אלא אפילו לר"ש דמיקל הכא מורי וכגון דהני כליה בבת אחת: **דשו אימא.** שי האמין שליח אחד להוליך את הקדושין ולמאי אחיות עין עשו שליח אחד לקבל קדושין: **ופגע שליח בשליח.** ומה יחד וזה על וזה על וזה על איסור אשה איסור אשה את אחיות אשה: **אלא**

נדות הכי מי מני מנחתם לה. כ"א עם קדושין חי קדושין קדמו נדות נדות קדים מי לא אחי חסור אחרתא וחייל: **אמר רב עמרם אמרי כי יצית העבדים לאחר י"ג: לאחיובי אינהו.** בלומר שעם זה כדי לחייב לאחר י"ב לאחיובי אינהו. שהאשה צאה לכלל עושין בת י"ג שנה ויוז והנקבות צאח בשאר לשנה הבאה ויום אחד מושלם י"ב נקבות אלא אחת בשנת י"ג בעינן נקבות ויום אחד בשנת י"ד וכבר והתחילו שופ אלול לפי שאין בכלל מנזות ולא אלו מקורים בהן לפי שאין בני מנזות נמי שהיא שנת י"ד לזכרים שקדושין והנדות קדמו לדבולתן ותמלין ועומדת ללמנא פריסת פדה ותפסת קדושין כיצח אחת אלא קדמו שעה אה לטעל ושמעתי יזה דלמר חייב על כל בניה וביאה לקמן (דף צג.) וכן (דף צד.) והסת הכי מניח בא עליה חזר ובה עליה חייב על כל אחת בהעלם אחת על כרחק שמעת יזה נמי ביצח אחת כמה חוצין דכל בת משום דכולן בהעלם אחת ויבשתי ביצות נמי לא הוו מתייבי אלא שצנעור (דף ד:) ובצמסת (ה) הרוית (דף ו) היה משמע שההטורס חליצתו דלמר ביצות מלקות אחת ימי כוחות ומלקות ומנא

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות

אם ויתתה שבת והוציאנו
לדקדק מכלן דלחין עי
למנקט' אם היטה שבת כו' ד
דיש עירוב והולאה ליוה"כ ול

א"י סוד כולל ואיסור
אמר רב יהודה אמר
ש אוכל אכילה אחת
ות ואשם אחד ממא
מן מוקדשין ביה"כ
ה שבת והוציאו בפיו
השם ור"מ אליבא
יהושע האמר ימעה

אליבא דרבי אליעזר
ליבא דרבי יהושע כי
דברכ מצוה פטור
בהול אבל האי כיון
די תרומה דאין ומגו
היה אוכל בתרומה
או בן חלוצה רבי
ש ורבי יהושע פוטר
רב ביבי בר אבבי
ופסח עסקין דומנה
באיסור בת אחת
מא^י יכולה משכחת
וי אינהו שלחי ופגע
היכי משכחת לה
בשופעות מתוך ג'^י
אחויבי אינהו מתוך
עשר לחויבי אינהו:
אין אשה מתעברת
ר"ג אמר רבה בר
לא הא דתנא ר' חייא
תלתין ותרתין היין
מחייב על כל כה וכה
ראשון קחשיב הג'^י
א"ל רבא לרב תנמן
והא

וְנִתְּנָה שָׂכָה לְדוֹתוֹ אֶלֶף חֵטִי
שֶׁבַע וְאַחַד לְמִלּוֹ בַּעַ"שׁ וְקִדְּשָׁה
חֵיטִי אֶע"פ דְּעֵשָׂה מֵלֵאנָה
נִשְׁמָשׁ לְחֵיטִי דָּג וְנִתְּנָה עֲרֵב
וְיִמְלֵא אֶלֶף מֵשׁוֹס לְטִירִיד
וְהָרִי טוֹעָה בְּאֶשְׁתּוֹ: **בַּעַר**
וְהַמִּוֶּה אֶקְרִי עֲבֹדָה וְטוֹעָה
יָדָיו תִּלְמָה אֶפְיִלוֹ חֲלָשִׁים כְּדֹא
בְּאִסּוּר בַּת יֵאָחֵז וְאִיֵּשׁ
כְּרִי יֵאָחֵז
וְדִרְשִׁים (שם) לְרִבִּי יְהוֹשֻׁעַ
מִתּוֹרֵךְ שִׁשָּׁה עֶשְׂרִי
קַן גִּרְסַת הַקּוֹטֵנִת

[illegible]

לד.

לרצו לו (כרימות דף יד.) רצה
לליוס הכפורים מדאליטריך
ומני ואם הולילו חייב ומסיק
לקט שבת וחייב משום שבת

הנה צדקה חיוני לאכילה מה
כל זה דכמו כן היה יכול
עשה מלאכה בשבת חייב
ס' דבשעת צליעה אחי נמי
לא ע"ג דאכתי לא נח משום
הוא הנחתן כדאמר רבא
לוא יין (שבת 97 פ.) הוציא
וכתבן כשהוא מהלך חייב
במתן וזו היא הנחתן(י):

[illegible]

בשמי חינוקות אחד למול
 ע"ש ושל ע"ש מל שבט
 ה'תש"ח וה"נ גבי מיל
 נה להדמות לה בנדיה מיל
 למול שבט וטובה זו וה"נ
 ה' המ"ל משום להשילת
 ע מפסח דכתיב (א) ויפול
 בדברים (פסחים דף עב: וסג):
 ויפול, וזאת שפיר איתא
 אית ליה בפרק אלו
 גזיה ולא עשה מזוה חייב:
 עשר אצחוייב איתנהו
 אלו היו צבת אחת נגזרת
 מל

וְתוֹ לֹא אָמַי דְּרוֹת וְחִייל וְאִי
מִשְׁכּוֹת שְׂבוּעוֹת מִחֻר י"ב עֵבֶר
לִכְלֹל עוֹשִׂים וְיִסְכּוֹר י"ב
וְעוֹלָדוֹ וְהַקִּיץ בְּחֹדֶר בְּחֹדֶר
מִכָּהֵן נִשְׁעֵן גְּדוֹלִים דְּרוֹת
וְתוֹ קֶדֶם לֹא הָיוּ הָאִסְרוֹת
וְחֹשֶׁכֶׁה י"ב עַל י"ב לְנִקְבוֹת
וְהָיוּ נִקְטוּ שְׂבוּעוֹת דְּלִי אֶשְׁכֵּר
וְנִינְתִין כָּר אֲלֵעוֹר אֲדוֹמִין
בְּיוֹהֵר לְקֶמֶן בְּכֶרֶךְ הַשֵּׁשׁ
לְעוֹר דְּמַחֲבִיב אֲשֵׁי בִיאוֹת
וְהָיוּ לֹא מִחֻר אֲשֵׁי אֵלֶּה אֲלֵמַת
מִיחֻבִּיב אֲכֹל חֹדֶר וְחֹדֶר בְּכֶמֶן
אֲחֹת הַבָּהֶל לֹא בְּכִיחֹת וְכִי
חִייל שֶׁשׁ עֶשְׂרֵה וְתוֹ זֶלָּה
וְהָאֵל

עין משפט
נר מצודה

מר א מ"י פ"ד מהל'
 שגגות הלכה א:
 מה ב מ"י פ"ו שם הלכה
 ד:
 מו ג ד מ"י שם פ"ב
 הלכה ח:
 מז ה מ"י פ"י מהל'
 תרומות הלכה יב:

מוסף רש"י

[illegible]